

[Kofod-Svendsen]

Jeg kan også tilslutte mig det, der siges om, at vi ikke skal have for meget detailstyring, men at vi må turde give et ansvar, men man må være klar over, at får man et ansvar, har man også en forpligtelse.

Jeg er også meget enig i det, der siges om de selvforvaltende institutioner. Endvidere tales der om betydningen af private organisationer. Det vil jeg sætte en meget kraftig streg under. Jeg synes, at noget af det uheldige, vi har oplevet de sidste år i vort samfund, er den, skal vi sige kommunalisering, der ofte har fundet sted. Vi har haft en tradition for f.eks. private plejehjem, og vi har haft menighedsbørnehaver – den gruppe, jeg kender til – men de er blevet noget udkonkurreret af kommunerne. Kommunerne har opbygget deres tilbud, og dem har de primært satset på. Jeg tror, vi skal sørge for, at den gode tradition, vi har haft i mange år i vort samfund – faktisk noget, der er startet i folkelige grupper i forrige århundrede – ikke bliver udkonkurreret på grund af en, skal vi sige kommunetænkning og amtstænkning.

Spørgsmålet om brugerbetaling synes jeg man må forholde sig meget pragmatisk til. Jeg hører ikke til dem, der tror, at vi uden videre kan få skattelettelser for 20 mia. kr. – det kan man jo læse at i hvert fald ét regeringsparti taler om – ved brugerbetaling. Men fordi én kører i én grøft, behøver vi andre jo ikke køre i den anden grøft og slet ikke gå ind i overvejelser om brugerbetaling. Det rigtige ved brugerbetaling er efter min mening, at det fremmer det adfærdsregulerende. Jeg synes ikke, det er nogen god idé, hvis vi skulle betale for at ligge på hospitalet. Men der kan da være behandlinger, som man får gjort på hospitalet – det kan være f.eks. kosmetiske operationer – som det er naturligt at vi får en brugerbetaling på. Derfor må vi se nuanceret på, hvor det er hensigtsmæssigt, og hvor det ikke er hensigtsmæssigt.

Endelig må vi selvfølgelig også se på spørgsmålet om, hvordan vi sikrer den sociale balance. I den forbindelse vil jeg gerne henvise til nogle interessante undersøgelser, der er foretaget af bl.a. AKF, som viser, at gratisprincippet på visse områder faktisk betyder, at det er de veletablerede, der får fordele, altså at det er mennesker med lave indtægter, som via skattebetaling finansierer gratisydelse, som især bliver brugt af dem, der har højere indtægter. Undersøgelserne viser, at det gælder bl.a. på kul-

turområdet, på fritidsundervisningsområdet – det mere hobbyprægede – og endelig, at det især er de højere indtægter, som får den største offentlige subsidiering ved deres børnepasning.

Her er tre områder, hvor brugerbetaling faktisk vil være socialt rimeligt. Men jeg tror, der er flere områder, hvor man vil kunne dokumentere, at det både er socialt rimeligt og også vil være adfærdsmæssigt rimeligt. På sådanne områder ville det da være vanvittigt – og jeg mener virkelig vanvittigt – at gå imod brugerbetaling. Man ville være utrolig ideologisk, hvis man gik imod brugerbetaling i sådanne tilfælde.

Vi vil altså gerne medvirke til øget brugerbetaling. Men vi advarer imod at opstille 20 mia. kr. eller noget i den stil som en målsætning. For derved tror jeg faktisk man opnår at få gennemført mindre brugerbetaling.

Nu er det ikke finansministeren som person, jeg tænker på, selv om jeg henvender mig til ham, men finansministeren som repræsentant for både regeringen og faktisk også regeringspartierne. Jeg vil altså tilråde regeringen i sine udspil i højere grad at sørge for at få gennemført brugerbetalingsordninger, som er adfærdsregulerende, og som sikrer den sociale balance, men i øvrigt at tale lidt mindre om det, for så tror jeg, man ville få flere resultater.

Også redegørelsens overvejelser om privat eller offentlig opgavevaretagelse synes jeg er meget fornuftige. Det, der bare hele tiden skal ske, er, at man får sat gang i det. Jeg ved, at der sker noget og er sket noget, men der bør ske mere. Man må i det daglige arbejde, hvad enten det er i ministerierne eller ude i amterne og kommunerne, hele tiden turde træffe en lidt upopulær beslutning, som man måske bliver kritiseret for i første omgang, men som mange, specielt det mere tavse flertal, i grunden vil synes er fornuftig og rimelig.

Endvidere siges der noget om privatisering, dels ejendomsprivatisering, dels udbud i licitationer. Jeg tror, det især er det sidste, vi kan komme længere med.

Hvad angår ejendomsprivatisering, var hr. Lykkesoft jo inde på, at man ikke skulle sælge ud af sølvet – sådan tror jeg formuleringen lød. Dertil vil jeg sige, at der også i velfungerende virksomheder kan være noget fornuftigt i at privatisere. Jeg siger ikke, at det altid vil være fornuftigt, men det vil måske yderligere øge succesen, hvis de får større frihedsgrader. Jeg har